

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥΣ,

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥΣ,

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ

*Για κάθε εκπλήρωση εντολών των ανωτέρων
κάθε φανατική πλειοδοσία μεσαίων στελεχών
κάθε προσπάθεια πειθούς ή αναγκασμού
πόσες ζωές, πόσοι νεκροί πιο πίσω;
Κι οι αποφάσεις ένδοξων τότε αρχηγών
τώρα να φαίνονται από μακριά
σαν αποτυχημένες κινήσεις του σκακιού,
τ' άσπρα πιόνια εμείς, οι αντίπαλοι τα μαύρα
κι όλοι μαζί στρατιώτες στην αχανή σκακιέρα
για μια πατρίδα που άλλοι την αποφάσιζαν...
(Τ. Πατρίκιος, Κατοικία της Μνήμης)*

Στις 21 Μαΐου, ο ολικός αρνητής στράτευσης Δημήτρης Νιώτης δικάζεται στο στρατοδικείο Ιωαννίνων για την άρνησή του να καταταγεί στον ελληνικό στρατό. Πρόκειται για μια ξεκάθαρη πολιτική δίωξη που έρχεται να προστεθεί με τη σειρά της στην πρόσφατη έξαρση της στρατιωτικής καταστολής, με τις εκδικητικές διώξεις, τις ολιγοήμερες «προσωρινές κρατήσεις» και την οικονομική καταστολή αρνητών στράτευσης. Στην περίπτωση αυτή, ο «κατηγορούμενος για ανυποταξία» - ένας αναρχικός που εδώ και χρόνια συμμετέχει σε κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και σε διάφορα πολιτικά/κοινωνικά εγχειρήματα αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης - έχει τοποθετηθεί δημόσια, μέσω συλλογικής δήλωσης ολικής άρνησης στράτευσης, για την πολιτική και αξιακή του αντίθεση στη θητεία, τους εθνικούς στρατούς και κάθε μηχανισμό καθυπόταξης και καταπίεσης. Το στρατοδικείο που τον δικάζει, διόλου τυχαία, έχει «φιλοξενήσει» στο παρελθόν κι άλλες δίκες αρνητών στράτευσης, με πιο χαρακτηριστική τη δίκη του Γεράσιμου Κορωναίου στις 13 Δεκέμβρη του 2011. Την ημέρα εκείνη, δεκάδες ένστολοι πραιτοριανοί επιβεβαίωσαν την πολιτικότητα και εκείνης της δίωξης με την πολυπληθή παρουσία τους στο δικαστήριο, απέναντι στη συγκέντρωση αλληλεγγύης που διεξαγόταν έξω από το στρατοδικείο...

Ο Δ. Νιώτης είναι κομμάτι ενός αγώνα που δεν αναγνωρίζει καμιά υποχρέωση προς έναν εχθρικό μηχανισμό επιβολής και αυταρχισμού. Ενός αγώνα που εναντιώνεται στην κρατική βαρβαρότητα, στους απανταχού εθνικούς μύθους, τους σωβινισμούς και τους πατριωτισμούς. Ενός αγώνα με αντιθεσμικό χαρακτήρα που αρνείται το αστικό δικαίωμα της αντίρρησης συνείδησης που προϋποθέτει την αποδοχή της ιδιότητας του πολίτη. Ενός αγώνα που προκρίνει την ελευθερία της συνείδησης και του αυτοκαθορισμού σε ατομική και συλλογική βάση, με οριζόντιο και αυτοοργανωτικό τρόπο. Ενός αγώνα μακριά από κάθε πασιφιστική ρητορεία για τον εξευγενισμό και τον εξανθρωπισμό ενός δολοφονικού μηχανισμού. Ενός αγώνα που προτάσσει τη ρήξη με τον πιο σκληρό πυρήνα του κράτους και τους πολέμους της κυριαρχίας.

Η συγκεκριμένη δίωξη αλληλά και οι διώξεις πολλών ακόμη αρνητών στράτευσης την τελευταία περίοδο, δεν μπορούν να εξεταστούν έξω από τις ευρύτερες συστημικές εξελίξεις. Η δομική κρίση του καπιταλισμού σε ένα καθεστώς παγκοσμιοποίησης, οι «μεταρρυθμίσεις» των παραγωγικών μοντέλων, η αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, η ακροδεξιά στροφή των κυβερνήσεων και ο καθεστωτικός ολοκληρωτισμός, διαμορφώνουν αντίστοιχα και το νέο επιθετικό χαρακτήρα του милитарισμού και του εθνοκεντρισμού.

Εδώ και περίπου τρία χρόνια, η ελληνική κοινωνία έχει κηρυχτεί σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», με αποτέλεσμα το βομβαρδισμό της από πραξικοπηματικούς νόμους, οικονομική τρομοκρατία, χαράτσια, φόβο και απόγνωση. Μια συνθήκη που συνοδεύεται από αδιάκοπη αστυνομικοστρατιωτική καταστολή όσων αντιστέκονται, με συλλήψεις, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, δικαστική ομηρία και φυλακίσεις. Μια συνθήκη που συνοδεύεται από την κοινωνική διάχυση του милитарισμού, με τελική επιδίωξη την εκπειθάρχηση και την, ενεργητική ή παθητική, συμμετοχή της κοινωνίας στις προσταγές της εξουσίας. Ο εκφασισμός αυτός της κοινωνίας έρχεται και ως αποτέλεσμα της αगाστής συνεργασίας θεσμών του κράτους (στρατός, αστυνομία, δικαιοσύνη, εκπαίδευση κ.ά.) με πολιτικούς σχηματισμούς που αντικατοπτρίζουν τις συστημικές επιλογές (ακροδεξιές κυβερνήσεις, φασιστικά κόμματα, συντηρητισμός κ.ά.). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ο милитарισμός στρέφεται και αυτός σε νέες ολοκληρωτικές και φασιστικές κατευθύνσεις. Οι πρόσφατες κρίσεις στην ηγεσία των ενόπλιων δυνάμεων που οδήγησαν στην επικράτηση των φίλιων προσώπων της ακροδεξιάς κυβερνητικής πτέρυγας της ελληνικής βουλής το επιβεβαιώνουν...

Την εποχή, λοιπόν, που ο милитарισμός χρησιμοποιείται από την εξουσία για να επιβληθεί η κοινωνική σιωπή και να διασφαλιστούν τα συμφέροντα των «από πάνω», δεν έχουμε παρά να τον ξεριζώσουμε από οπουδήποτε επιχειρεί να ριζωθεί. Την εποχή που ο στρατιωτικός μηχανισμός επιχειρεί να διαμορφώσει τους υπηκόους και τους φαντάρους που χρειάζονται οι «από πάνω», δεν έχουμε παρά να αρνηθούμε κάθε στρατιωτική θητεία. Την εποχή που πληθαίνουν οι αυτοκτονίες μέσα στα στρατόπεδα, δεν μπορούμε παρά να απεχθανόμαστε τους στρατώνες. Την εποχή που ο στρατός υποβροχιά τον κατασταλτικό πόλεμο και τη διαχείριση των «ασύμμετρων απειλών» της μετανάστευσης, δεν έχουμε παρά να αγωνιστούμε ενάντια σε σύνορα και πλάστους διαχωρισμούς. Την εποχή που ο στρατός, σε πλήρη αρμονία και συνεργασία με τις υπόλοιπες αστυνομικές-κατασταλτικές δυνάμεις, ετοιμάζεται να βγει στους δρόμους για να καταπνίξει τις κοινωνικές εκρήξεις που παράγουν οι μνημονιακές και ολοκληρωτικές πολιτικές, δεν έχουμε παρά να στήσουμε οδοφράγματα στην επέλασή του. Την εποχή που οι πόλεμοι νομιμοποιούνται με το ιδεολόγημα της «εθνικής σωτηρίας» και την επίκληση των εθνικών γεωστρατηγικών προσόδων, δεν έχουμε παρά να λιποτακτήσουμε από τα εθνικά τους μέτωπα και να ενισχύσουμε τους ακηδεμόνευτους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Την εποχή που οι ένοπλες δυνάμεις καθλούνται να πάρουν θέση απέναντι στον «οικονομικό πόλεμο» τον οποίο βιώνει η ελληνική κοινωνία –έτσι όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται διάφοροι υπουργοί, δεν έχουμε παρά να μένουμε μακριά από τα πολεμικά μέτωπα που στήνουν οι στρατάρχες. Την εποχή που η επιστράτευση απεργών επιβάλλεται ως μέθοδος καταστολής κοινωνικών αγώνων, δεν έχουμε παρά να απαντούμε με γενικευμένη ανυποταξία στην εξουσία. Την εποχή που οι κοινωνικές αντιστάσεις τίθενται στο στόχαστρο των στρατιωτικών μελετών και των οπλοπολυβόλων, δεν έχουμε παρά να απλώσουμε την αλληλεγγύη και τις απελευθερωτικές προοπτικές. Την εποχή που η εξουσία θέλει να εγκαταστήσει μόνιμους στρατούς στις ζωές μας για να επιβάλλει το νόμο και την τάξη, δεν έχουμε παρά να τους αποβάλλουμε μια και καλή από την καθημερινότητά μας!

Η αλληλεγγύη μας στο διωκόμενο σύντροφο και σε όλους τους ολικούς αρνητές στράτευσης δεν είναι μόνο μια στάση αντίθεσης προς τα έθνη, τα κράτη και τους στρατοκράτες. Είναι μια επιθετική στάση προς κάθε θεσμική και παραθεσμική милитарιστική έκφραση της κυριαρχίας. Η επιλογή των ολικών αρνητών να στέκονται ευπρόσωπα και επιθετικά απέναντι στο στρατό, δηλώνοντας δημόσια πως ανήκουν στους αγώνες των «από κάτω» και πως δε διαθέτουν τον εαυτό τους σε κανένα στρατηγό, σε κανέναν υπουργό, σε κανένα έθνος- κράτος και σε καμιά εξουσία, είναι μια επιλογή που διαμορφώνει και το πεδίο της αλληλεγγύης. Τη στιγμή μάλιστα που οι υπερασπιστές του συστήματος αποποιούνται καθημερινά κάθε ευθύνη για τις εγκληματικές επιλογές τους, επικαλούμενοι τους νόμους και τις εντολές που λαμβάνουν (καλυπτόμενοι πίσω από την ανωνυμία και τις κουκούλες τους), η αλληλεγγύη σε ανθρώπους που με το σώμα τους επικυρώνουν το συνειδητό τους αγώνα είναι κάτι παραπάνω από δεδομένο...

Η θεσμική σκλήρυνση που τα τελευταία χρόνια έχει επιβληθεί στον ελληνικό χώρο προς την ανυποταξία και την άρνηση στράτευσης (χρηματικά πρόστιμα, οικονομική ομηρία, εντάλματα σύλληψης, διαρκή κι επαναλαμβανόμενα αυτόφωρα, ποινικές δίωξεις, στοχοποιήσεις κ.ά.) δε μπορεί να μένει αναπάντητη. Για αυτό και είναι κρίσιμο να απλώσει η αλληλεγγύη προς κάθε έναν/μία από αυτούς/ες που βρίσκονται στο στόχαστρο των κατασταλτικών μηχανισμών. Τη στιγμή που χαράτσια, πρόστιμα, φόροι και οικονομική τρομοκρατία αποτελούν καθημερινότητα για όλη την κοινωνία, τη στιγμή που κατά διαστήματα έρχονται νέοι νόμοι να σπείρουν φτώχεια, εξαθλίωση και απόγνωση, η αλληλεγγύη μεταξύ των «από κάτω» γίνεται το βασικό επίδικό της εποχής...

Όταν η εξουσία οργανώνει τον παγερό της μονόλογο, όταν θέλει να μας κλείσει μέσα στα στρατόπεδα για να ξεχάσουμε πώς είναι το συλλογικό και το «από κοινού», όταν θέλει να μας αφανίσει με την εξατομίκευση και τον «αχαδερφισμό» που επιβάλλει, όταν θέλει να δεχτούμε τη μιζέρια και τη μοιρολατρία ως όρους ζωής, όταν θέλει να μας ντύσει με στολές συναίνεσης, φόβου και παραλληλαγής, εμείς, οι «από κάτω», οφείλουμε να ενδυναμώνουμε τις φωνές μας και να στεκόμαστε ακόμη πιο πολύ ο ένας δίπλα στην άλλη. Πέρα από λογικές διακρίσεων και διαχωρισμών, με πυξίδα την αλληλεγγύη, συγκρούμαστε με τον πολιτισμό της εξουσίας, της πειθαρχίας, της ιεραρχίας, του ρατσισμού, του εθνικισμού, του σεξισμού. Και δημιουργούμε το δικό μας κόσμο. Τον κόσμο της ισότητας, της αυτοοργάνωσης, των αντιστάσεων και των αντιδομών. Τον κόσμο της ελευθερίας.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΩΤΗ

**που δικάζεται την Τρίτη 21 Μαΐου στο στρατοδικείο Ιωαννίνων
για την άρνησή του να καταταγεί στον ελληνικό στρατό**

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
21.05.2013, 09:00
ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
(απέναντι από τη δημοτική βιβλιοθήκη)

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης – Αθήνα
olikiarnisi.espivblogs.net